

selvstændige Løbsøregenstande, og de blive sikkert i Almindelighed indbefattede under den almindelige Indbøforsikring, sammen med det øvrige Indbø. Jeg er derfor ingenlunde paa det rene med, at disse Genstande ere medregnede i Bestemmelserne om, hvad der skal bestattes. Det forekommer mig efter Lovforslaget at være et dødt Spørgsmaal, om de hører under det ene eller det andet, og i hvert Tilfælde vil enhver skattepligtig efter min Formening med god Samvittighed efter Lovforslaget lige saa godt kunne fritage sig for at betale denne Skat, som han kan paalægge sig den. Jeg har derfor fundet det rigtigt at nævne Bøger og Malerier ved Siden af Møbler og Husgeraad og deslige. I nær Forbindelse hermed staar det Forslag, som det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds og jeg have stillet under Nr. 19. Det falder sammen med, hvad ogsaa Udvalgets Mindretal har foreslaaet, at Formuestaten skal benævnes „Tillægsstat“. Dermed staar ligeledes i Forbindelse det Forslag, som jeg har stillet særskilt under Nr. 2, og hvis øvrige Indhold jeg skal komme tilbage til, hvorefter den saakaldte Formuestat skal fremtræde som en Tillægsstat til Indkomstskatten. Kun derved vil det blive ret fortaaligt, hvad den gaar ud paa. Det er allerede under de stedfundne Forhandlinger ofte blevet udtalt, at dette kun vil blive en lille Skat, som der her er Tale om, $\frac{1}{10}$ pro mille, var jo dog ingen Ting, det er for 100,000 Kr. kun 30 Kr. Man ser derved ganske bort fra, hvilken Del Staten udgør af den Indtægt, man har af Formuen. Naar der i Lovforslaget er foreslaaet en Indkomstskat af $1\frac{1}{4}$ pCt. og en Skat af 0,3 pro mille af Formuen, vil dette paa det nærmeste sige, at de, hvis Indtægter hidrøre fra Formue, komme til at være 2 pCt. i Indkomstskat, og det er dog et ganske betydeligt Tillæg til Indkomstskatten, der saaledes kræves. Derfor har jeg foreslaaet at give denne Tillægsstat en Forklaring, medens selve Formen i øvrigt opretholdes som en Beregning efter pro mille af Formuen. Jeg skal til en Bedømmelse af, hvorledes man synes at skønne over Betydningen af Formuestaten, henvise til, at i det Forslag, som er stillet i Betænkningen af den ærede sidste Taler, kommer man op til en Formuestat af 1 pro mille for 100,000 Kr. og derover. Det synes ikke saa betydeligt, men det betyder dog, for saa vidt Formuen er anbragt i $3\frac{1}{2}$ pCt.s rentebærende Papirer, paa det nærmeste et Tillæg af 3 pCt. Indkomstskat, som dog altsaa er et ret betydeligt Tillæg til den Indkomstskat, der foreslaas.

Det tredje Hovedpunkt er den tvungne Selvangivelse. Her slutter jeg mig ganske til Udvalgsmindretallets Forslag om at lade den tvungne Selvangivelse bortfalde for Formuestatens Bedkommende. Det er ogsaa særlig paa dette Punkt, jeg tidligere har udtalt mig saa stærkt mod tvungen Selvangivelse, fordi jeg tror, at denne tvungne Selvangivelse for mange samvittighedsfulde Skatteyndere vilde være en sand Kval. De se sig med deres bedste Vilje ikke i Stand til at angive, hvad deres Formue er. Det gælder særlig her i Kjøbenhavn i hele den store Forretningsverden, hvor det for de allerfleste vil være ret umuligt selv med deres bedste Vilje at angive, hvad deres Formue egentlig kan siges at være. Jeg kan derfor ikke andet end anbefale det Forslag, Udvalgets Mindretal har stillet om at lade den tvungne Selvangivelse ved Formuen bortfalde. Derimod har jeg ikke foreslaaet, at den tvungne Selvangivelse for Indkomstskatten skulde bortfalde, skønt jeg ogsaa over for den har meget store Betænkninger og tror, den har en Tendens til at virke demoraliserende. Men jeg kan her dog saa mig til No med, at den Straffebestemmelse, der er sat for ikke at efterkomme Budet om Selvangivelse, falder bort. I saa Henseende er jeg altsaa i Overensstemmelse med Udvalgets Indstilling, og det glædede mig, at Udvalgets Ordfører (Alberti) udtrykkelig udtalte, at det jo ikke er Meningen, at den paagældende, som undlod Selvangivelse, skulde hjemfalde til en vilkaarlig Skatteansættelse, Skatte- eller Rigningskommissionen skulde søge at sætte ham efter bedste Overbevisning til den rette Skat. Jeg har anset det for rigtigt over for Tendenser, som faktisk ere til Stede, at give en særlig Bestemmelse i saa Henseende i det af mig stillede Endringsforslag under Nr. 8. Det hedder der, at hvor Selvangivelse ikke er anvendt, tør Forhøjelse af det foregaaende Aars Skatteansættelse kun finde Sted, naar det er godtgjort, enten at den har været for lav, eller at den paagældende har faaet forvægede Indtægter, men at den Omstændighed, at man ikke selv har angivet, ikke berettiger til uden videre at forhøje Skatteansættelsen, naar der ikke foreligger noget, som berettiger til at tro, at den tidligere har været for lav, eller at han nu har større Indtægt. Over for den Fremgangsmaade, som nu følges i Kjøbenhavn og vist ogsaa i adskillige andre Kommuner over for Formue- og Lejelighedsstaten, tror jeg, det er hensigtsmæssigt og nyttigt at foreslaa dette, at det er en ganske uberettiget Fremgangsmaade, som følges af Rigningskommissionerne, vilkaarligt